

Nedeljska kosila

Nekoč, še pred vojno, so k moji babici, tako se spominja, hodili na kosilo generali, dobri prijatelji mojega dedka. Ti časi so minili, dosti časa je minilo. Današnji generali se ne menijo za družabna nedeljska kosila, sedijo v pisarnah in klikajo po ekranih, zdi se, da se sploh ne menijo za mojo babico in njeno znamenito polnjeno raco. Razumljivo je, da v današnjih časih moja babica ne more brezskrbno pričakovati naslednje vojne. Mrzlično kopiči sestavine za polnjeno raco v klet, zamrzovalnik je poln obglavljenih teles v plastičnih prevlekah, kupila je naftni generator, kajti znano je, da v vojni elektrike kmalu zmanjka, nafta bi morala zdržati nekaj nedeljskih kosil. Ob nedeljah babica kliče vnuke, enega za drugim. »Boste prišli, ko bo vojna?« sprašuje. »Boste prišli?« Razlagamo, da se lahko kaj zaplete, ceste lahko zaprejo, mogoče bodo streljali, koga lahko celo pokličejo k orožju. »Ne bom sama jedla svoje race,« hlipa babica na drugi strani slušalke, »ne bom sama, taka kosila nimajo smisla. Ne maram vojne, takih vojn ne maram, včasih so bile vojne, kot se spodobi, niso se mešale v mojo polnjeno raco.« Ti časi so minili, babica, ji potrpežljivo pojasnujemo, zdaj je vse zmešano, zdaj nihče več ne ve, kako bo, če bo. Babičino stokanje se počasi umirja, odlagamo aparature in stopamo h garderobnim omaram, zaskrbljeno preverjamo, ali je vse na svojem mestu, vse orožje nabito in vsa varovala odpeta, pripravljen, treba je biti pripravljen, zdaj nihče več ne ve, kdaj bo, ko bo.